

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2122011337
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2122011337.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. a spol., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom § 20 Trestného zákona a zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 21.10.2022, č.k. 2T/36/2022 - 235, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.6.2023 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému A. B..

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

A. B., nar. X. XXXXXXXX XXXX v C., bytom D. XX/X, E., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou,

odsudzuje:

Podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaraďuje obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušuje výrok o treste uloženom v trestnom rozkaze Okresného súdu Trnava č. k. 0T/164/2021 - 122 z 5. júla 2021, právoplatnom 5. júla 2021, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 21.10.2022, č.k. 2T/36/2022 – 235 uznal obžalovaného A. B. a obžalovanú ml. F. G. za vinných, že
bod 1/

8. mája 2021 v E., na H. ulici v blízkosti železničnej stanice na mieste nazývanom „D.“ v čase od 20:15 hod. do 20:45 hod. obžalovaná ml. F. G. pod zámienkou zapožičania si mobilného telefónu značky Xiaomi Redmi Note 8 Pro tento získala od poškodeného maloletého I., narodeného v roku 2007 a napriek jeho opakovaným výzvam, mobilný telefón odmietla vrátiť, pričom po istom čase poškodený využil jej nepozornosť a vzal mobilný telefón obžalovanej z ruky, v dôsledku čoho obžalovaná poškodeného podkopla, následkom čoho spadol na zem, kde ho otvorenou dlaňou ruky udrela na pravé ucho a obžalovaný A. B. vtedy chytil poškodeného za mikinu, ktorú mal oblečenú, zodvihol ho a žiadal vydanie mobilného telefónu, ale keďže poškodený to odmietal, obžalovaný mu mobilný telefón vytrhol z ruky a podal obžalovanej, ktorá si ho ponechala a tiež poškodenému zobral z vrečka zväzok kľúčov, ktoré zahodil so slovami „a teraz sa domov nedostaneš“, ako aj od poškodeného vylákal náramkové hodiny s tvrdením, že mu potom vrátia telefón, ale ich vzápätí hodil na zem a dupnutím ich znehodnotil, čím poškodenému spôsobil pomliaždenie pravého ucha a spánkovo - sánkového kĺbu vpravo vyžadujúce jednorazové lekárske ošetrenie a matke poškodeného F. J. odcudzením mobilného telefónu značky Xiaomi Redmi Note 8 Pro, zväzku kľúčov a náramkových hodín značky škodu najmenej vo výške 189,70 eura.

bod 2/

8. mája 2021 v E., na H. ulici v blízkosti železničnej stanice na mieste zvanom „D.“ v čase od 20:15 hod. do 20:45 hod. po tom, ako sa obžalovaná F. G. a obžalovaný A. B. zmocnili mobilného telefónu značky Xiaomi Redmi Note 8 Pro, začali požadovať od poškodeného maloletého I., narodeného v roku 2007, aby im vyzradil vzor na odomknutie mobilného telefónu, nakoľko to poškodený odmietol, obžalovaný ho najmenej dvakrát udrel rukou do oblasti tváre, až z dôvodu obavy z ďalších úderov poškodený obžalovaným vzor na odomknutie telefónu povedal,

teda obžalovaný 1/ A. B. a obžalovaná 2/ ml. F. G. v bode 1/ spoločným konaním proti inému použili násilie a hrozbu násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a čin spáchali na chránenej osobe - dieťati a v bode 2/ spoločným konaním iného násilím, hrozbou násilia nútili, aby niečo konal a čin spáchali na chránenej osobe - dieťati,

čím spáchali v bode 1/ zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a v bode 2/ zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona.

Za to súd obžalovanému A. B. podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona uložil úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uloženom v trestnom rozkaze Okresného súdu Trnava č. k. OT/164/2021 - 122 z 5. júla 2021, právoplatnom 5. júla 2021, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obžalovanej ml. F. G. uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 94 ods. 1 Trestného zákona, § 117 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 118 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mladistvej obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil. Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil mladistvej obžalovanej skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky. Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona uložil mladistvej obžalovanej povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradila poškodenej F. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX/X, E. škodu spôsobenú trestným činom vo výške 189,70 eura. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému A. B. a mladistvej obžalovanej F. G. povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne poškodenej F. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX/X, E. škodu vo výške 189,70 eura.

Proti tomuto rozsudku podal na hlavnom pojednávaní, ihneď po jeho vyhlásení, odvolanie obžalovaný A. B.. Obžalovaná ml. F. G. sa vzdala práva na podanie odvolania a prokurátor sa vzdal práva na podanie odvolania voči obžalovanej ml. F. G. a voči obžalovanému A. B. si ponechal lehotu.

Podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 17.01.2023 obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil podané odvolanie nasledovne (citácia):

„Odvolanie smeruje proti výroku o treste. K vyššie popísaným skutkom, ktoré mi boli kladené za vinu, som svoju vinu v zmysle ustanovení § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku priznal a vyhlásil, že som vinný zo skutkov uvedených v obžalobe a na každú otázku zo súdom položených otázok obsiahnutých

v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku som odpovedal „áno“. Súd moje vyhlásenie o vine prijal a vyhlásil, že v tejto časti sa dokazovanie nevykoná.

Svoje skutky som úprimne oľutoval a vo svojej záverečnej reči som sa poškodenej osobitne ospravedlnil a zaviazal sa, že jej škodu v plnom rozsahu nahradím.

Napriek vyššie zmieneným skutočnostiam sa s výškou mne uloženého trestu nestotožňujem a považujem ju za neprimeranú. Vychádzajúc z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zák. súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. V tejto súvislosti chcem uviesť, že spôsob spáchania trestných činov v oboch prípade nedosahuje vyššiu mieru intenzity násilia, ktorá je v tomto prípade nepatrná a s trest je neprimerane vysoký aj vo vzťahu ku skutočnosti, že mojím konaním som do hodnoty zdravia či života žiadnym spôsobom nezasiahol. Vychádzajúc zo stanoviska trestnoprávneho kolégia NS SR sp.zn. Tpj 55/2016 z 27.06.2017 slovami, „že ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.“ Predmetnú skutočnosť som dodržal a na hlavnom pojednávaní som svoju vinu vo vzťahu ku všetkým skutkom mne kladeným za vinu priznal. Napriek tomu, nedošlo v zmysle ustanovenia § 39 ods. 4 Tr. zákona k zníženiu mne uloženého trestu.

Tiež sa domnievam, že mojím konaním, t. j. priznaním viny, som naplnil okrem súdom zmienenej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) aj poľahčujúcu okolnosť podľa písm. n) Tr. zákona. Túto skutočnosť odôvodňujem aj s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 63/2016 z dňa 25.10.2016, ktorý uviedol, že ak súd podľa § 257 ods. 7 Tr. por., rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného prijíma a súčasne vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná, tak týmto postupom umožnil zjednodušený postup konania súdu a naplnil poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v napomáhaní pri objasňovaní trestnej činnosti podľa § 36 písm. n) Tr. por., ktorú však súd v konaní nezohľadnil.

Vychádzajúc z mnou uvedených skutočností žiadam, aby Krajský súd v Trnave po prejednaní odvolania podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 2T/36/2022 z dňa 21.10.2022 a rozhodol sám o primeranom treste.“

Odvolanie odôvodnil obžalovaný aj ručne písaným podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 18.01.2023, v ktorom uviedol, že zotrváva na odvolaní do výšky trestu. Žiada, vzhľadom na jeho odsúdenia, povahu skutku, mieru zavinenia, okolností, za ktorých došlo k spáchaniu skutku, ale aj na súdom prijaté vyhlásenie o vine, aby mu súd znížil trest pod spodnú hranicu, ktorá už bola aj tak zvýšená o jednu polovicu na deväť rokov a šesť mesiacov. Poukazuje na to, že skutok oľutoval, priznal sa, urobil vyhlásenie a že s týmto trestom bude vykonávať deväť a pol roka s tromi, teda dvanásť a pol roka. Žiada o zníženie trestu na úroveň ôsmich rokov. Poukazuje na to, že je otec maloletej dcéry, ktorej zomrela matka a žiada o zváženie použitia mimoriadneho zníženia trestu a úpravu trestu.

Na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného nariadil tunajší súd verejné zasadnutie.

Prokurátorka na verejnom zasadnutí uviedla, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za správne a zákonné. Trest uložený na spodnej hranici upravenej trestnej sadzby považuje vzhľadom na charakter trestnej činnosti ako aj trestnú minulosť obžalovaného za primeraný. Jeho odvolanie navrhuje ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca obžalovaného uviedol, že trest uložený rozsudkom okresného súdu považuje za neprimeraný a vzhľadom na okolnosti spáchania trestného činu a jeho následky navrhuje, aby súd rozhodol o uložení primeranejšieho trestu pre obžalovaného. Obžalovaný navrhol vyhovieť jeho odvolaniu. Celé to úprimne ľutuje, mrzí ho, čo sa stalo. Z nevinnej veci sa stalo toto. To je všetko, mrzí ho to.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je sčasti dôvodné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že odvolací súd sa (vzhľadom na odvolanie obžalovaného čo do výroku o treste a aj vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného o vine a prijatie takého vyhlásenia súdom prvého stupňa) meritórne zaoberal len preskúmaním napadnutého výroku o treste, pričom zistil nasledovné.

Prvostupňový súd správne zistil a priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, teda že skutok oľutoval a rovnako správne zistil aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (už bol v minulosti odsúdený), čo je evidentne zrejmé z oboznámeného registra trestov.

Ďalej odvolací súd zistil, že prvostupňový súd nesprávne priznal obžalovanému priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona. Aj keď táto skutočnosť nebola napadnutá podaným odvolaním, odvolací súd napravil pochybenie prvostupňového súdu z dôvodu, že ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pri použití ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona (asperačná zásada použitá pri spáchaní dvoch alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami) sa priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona (spáchanie viacerých trestných činov) u obžalovaného neaplikuje, nakoľko asperačná zásada už podmienila použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Odvolací súd v tomto smere postupuje v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1/2011, podľa ktorého spáchanie druhého trestného činu ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona sa nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona. Spáchanie druhého trestného činu je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa uvedeného ustanovenia. Platí teda, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (jeho príslušnom

vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2). Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Trestného zákona.

Aj napriek nesprávnemu priznania priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, prvostupňový súd správne vykonal úpravu základnej trestnej sadzby uvedenej v § 188 ods. 2 Trestného zákona (7 až 12 rokov), keďže k úprave trestnej sadzby podľa § 38 ods. 2, 3, 4 Trestného zákona nedošlo vzhľadom na potrebu aplikovania § 38 ods. 5 Trestného zákona. V zmysle tohto ustanovenia prvostupňový súd správne zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o polovicu, keďže sa obžalovaný opätovne dopustil zločinu. Po vykonaní takejto úpravy predstavuje dolná hranica trestnej sadzby 9 rokov a 6 mesiacov.

Prvostupňový súd následne upravil aj hornú hranicu trestnej sadzby, ktorú zvýšil o jednu tretinu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona, keďže sa obžalovaný dopustil dvoch úmyselných trestných činov, z ktorých bol jeden zločinom. Takto upravená horná hranica trestnej sadzby potom predstavovala 16 rokov.

V rámci takto upravenej trestnej sadzby uložil prvostupňový súd obžalovanému úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov, teda na samej spodnej hranici upravenej trestnej sadzby.

Odvolačný súd však na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že trest je možné mimoriadne znížiť pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby. Podľa názoru odvolacieho súdu takto uložený trest nedostatočne zohľadňuje obžalovaným realizované vyhlásenie o vine (v kombinácii s oľutovaním skutku), ktoré je neodvolateľné a bolo z hľadiska ďalšieho postupu veľmi významné, keďže v rozsahu priznania obžalovaného sa nevykonalo kontradiktórne hlavné pojednávanie, preto bolo namieste toto zohľadniť a mimoriadne znížiť trest o celú jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby odňatia slobody v súlade s ustanovením § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam tak, ako to vyplýva zo Stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaného pod poradovým číslom 44 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR číslo 5/2017, na ktoré aj obžalovaný v podanom odvolaní poukazoval. S použitím tohto ustanovenia sa vyššie uvedená upravená dolná hranica trestnej sadzby znížila na 6 rokov a 4 mesiace.

Podľa tohto stanoviska, je namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine (rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu) mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia (preto sa tretia právna veta zmieňuje o medzere v zákone). Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na (kompletné) súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu.

Vyššie uvedené stanovisko zároveň umožňuje podľa názoru odvolacieho súdu pristúpiť k zníženiu trestu bez podmienenosti mimoriadnymi pomermi páchatel'a alebo okolnosťami prípadu (ktoré v prípade obžalovaného zistené neboli) a teda následne aj bez ohľadu na to, či je vylúčené mimoriadne zníženie trestu odôvodnené okolnosťami prípadu v prípade trestného činu spáchaného za okolností podmieňujúcich použitie vyššej trestnej sadzby.

Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, a keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodol o výroku o treste a spôsobe jeho výkonu sám.

Pri posudzovaní konkrétnej výmery trestu odňatia slobody a posudzovaní spravodlivosti ukladaného trestu uložil odvolací súd obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 4 (štyri) mesiacov, ktorý považoval za primeraný a zákonný. Takto uložený trest podľa názoru odvolacieho súdu naplní účel vymedzený v § 34 odsek 1 Trestného zákona, ktorým je nielen zabrániť páchatel'ovi v páchaní ďalšej trestnej činnosti, či vytvoriť mu podmienky pre to, aby v budúcnosti viedol riadny život, ale aj zabezpečiť generálnu prevenciu, t. j. odradiť iných od páchania trestnej činnosti. Uloženiu trestu odňatia slobody v kratšej výmere bránila skutočnosť, že obžalovaný je recidivistom, dokonca špeciálnym vo vzťahu k trestnému činu lúpeže a že sa skutku dopustil voči maloletej osobe.

Zároveň odvolací súd rozhodol aj o spôsobe výkonu tohto trestu. Obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných 10-tich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Keďže sa obžalovaný skutkov kladených mu za vinu v tomto konaní dopustil dňa 08.05.2021, teda skôr ako bol obžalovanému do vlastných rúk doručený trestný rozkaz Okresného súdu Trnava č. k. OT/164/2021 - 122 zo dňa 05.07.2021 za skutok spáchaný dňa 02.07.2021, uložil odvolací súd,

rovnako ako prvostupňový súd, súhrnný trest. Súčasne s uložením súhrnného trestu bol zrušený výrok o treste uloženom v predmetnom trestnom rozkaze, právoplatnom dňa 05.07.2021, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Nedôvodnou bola námietka obžalovaného o potrebe aplikovania § 36 písm. n) Trestného zákona (páchateľ napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom), nakoľko samotné priznanie sa obžalovaného k spáchaniu trestného činu (a ani vyhlásenie o vine) sa nepovažuje za uvedenú poľahčujúcu okolnosť. Dôvodom je nemožnosť zohľadňovania rovnakej okolnosti duplicitne (viacnásobne), vyplývajúca z ustanovenia § 38 ods. 1 Trestného zákona (toto ustanovenie je v aplikačnej praxi tradične interpretované extenzívne, teda duplicita sa nepripúšťa medzi jednotlivými kategóriami v ňom uvedených okolností, ale ani interne v rámci týchto kategórií). Priznanie sa je teda (za ďalej uvedených okolností) poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. l) Trestného zákona.

Aby bolo možné zohľadniť v prospech páchatel'a (procesne ako obvineného) aj poľahčujúcu okolnosť podľa písmena n) naposledy označeného ustanovenia, musí k samotnému priznaniu sa pristúpiť uvedenie údajov, ktoré umožňujú vytvoriť si komplexnejší obraz o okolnostiach činu, o účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, poprípade aktívna účasť obvineného na iných dôkazných úkonoch, než je jeho výsluch (rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, previerka výpovede na mieste činu). Taká súčinnosť musí byť poskytnutá orgánom prípravného konania, nakoľko už tie musia objasniť čin (a to aj procesným dokazovaním, vedeným v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, nie len "operatívne") do tej miery, aby mohla byť podaná obžaloba alebo návrh na schválenie dohody o vine a treste (samozrejme, obžaloba ani za týchto okolností nemusí v súdnom konaní uspieť, čo nie je na účel stanoviska potrebné bližšie rozoberať). Súd potom prejednáva vec ako spor medzi obžalobou a obhajobou, podľa zásad kontradiktórneho procesu, aj keď v aktuálnej právnej úprave sčasti modifikovaných, najmä možnosťou súdu vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl (§ 2 ods. 11 Trestného poriadku). Zdvojené (ďalšie) použitie určitej (faktickej) okolnosti ako (právne) poľahčujúcej (alebo priťažujúcej) okolnosti je teda podmienené určitým obsahovo - novým prvkom, ktorý presahuje podstatu prvého z oboch posúdení - aktuálny príklad je uvedený vyššie (alebo musí ísť o dve rôzne faktické okolnosti).

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.